

သယံဇာတနှင့်
နယ်သယံဇာတဝန်ကြီးဌာန

မယုခိုင်

လောင်းရိပ်မိနေသော
နေ့လောင်ပန်းများ

ဘာချစ်
လှူဒါန်းစာအုပ်

အခန်း (၁)

ဒေါ်သိန်းတင် ရင်တွေပူထူလောင်မြိုက်နေသည်။ မနက် မိုးလင်းက မိုးချုပ်ထိ ကုမ္ပဏီ၌ အလုပ်များနေသော ခင်ပွန်းသည် ဦးလှမိုးအတွက် ရတက်မအေးရဖြစ်နေသည်။ ရီမုခ် တစ်လုံးကို ကိုင်ပြီး ဖွင့်ရမလိုပိတ်ရမလို တီဗွီရှေ့၌ ရောက်တက်ရာရာဖြစ်နေသည်။

“တူ!...တူ!...”

အရေးထဲ ဖုန်းသံက ဆူညံစွာပေါ်ထွက်လာပြန်သဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်နေသောဟန်ကို ပြင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“အတင်လား”

“ဪ...အနင်း”

“အခုကြည့်နေတယ်”

“အိမ်ကလူကြီးကို သတိထားဦးနော်၊ ခုတလော အဲဒီ သတင်းတွေက ဟစ်ဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်ပါ၊ တစ်ရက်မှ ရတက်မအေးရတယ်လို့မရှိဘူး”

“မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နိုင်မှ တော်ကာကျတာ။ ဒါတောင် အငွေရဲ့ယောက်ျား မနေ့က ပြန်မလာဘူးတဲ့”

“ဟယ် !ဟုတ်လား”

“ဟုတ်လားမလုပ်နဲ့၊ ကိုယ့် အိမ်ကလူကြီးကိုလည်း သတိထားဦး။
တို့တွေက တိုက်အိုတိုက်ပျက်တွေလေ။ ဟိုတယ်မှာ ဇိမ်ခံချင်တာနေမှာပေါ့။ အငွေ
မနေ့ကလိုက်လိုက်တာ၊ (.....)ဟိုတယ်မှာ ပက်ပင်းမိဆိုပဲ။ လင်မယားတွေ
ကွဲမယ်ကွာမယ်ဖြစ်နေကြပြီလေ”

“ဟုတ်လား”

“ကဲ! ဒါပဲနော်၊ သတိလစ်နေမှာစိုးလို့ လှမ်းသတိပေးတာ”

ဖုန်းက တူတူနှင့်လိုင်းပြတ်သွားသည်အထိ ကြက်သေ သေတာ
ဖုန်းကိုကိုင်ထားမိဆဲ။

ဘုရား...ဘုရား...အငွေရဲ့လူကြီး ဘယ်လောက်ထိ ရိုးသလဲ
အေးသလဲဆိုတာ သူမအသိပါ။ လောကကြီးက ဘာများဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ အငွေလူလို
လူအေးတစ်ယောက်တောင် ဆန်းပြားကုန်ပြီ ဆိုတော့ စက္ကယရီမလေးများနှင့်
မကြာခဏခြေရှုပ်တတ်သော သူမယောက်ျား ကိုလှမိုးကြီးတော့။

ဘုရား...ဘုရား...မဖြစ်ပါစေနဲ့။ ဘုရားကိုသာ ရော်ရမ်းပြီး
တမ်းတလိုက်ရပေမယ့် သူမစိတ်ထဲလည်း မဝံ့မရဲ ဖြစ်ရသည်။ အဖြေမှန်ကို
ရင်ထဲအလိုလိုသိပြီး နေသူပမာ ခြောက်ခြား တုန်လှုပ်နေရသည်။

လမ်းပေါ်၌ ယနေ့မနက် နှစ်နာရီဆယ့်ငါးမိနစ်အချိန်တွင်
နှိပ်စက်ညှင်းပမ်းမှု တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ နှိပ်စက်ညှင်းပမ်းခံရသူမှာ
ညပျော်ငှက်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လူသုံးဦးက သူမအား ရိုက်နှက်ကာ သူမ၏
လက်ကိုင်အိတ်ကို လုပြေးသွားခဲ့ကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

တီဗွီထဲမှ သတင်းကြေငြာသူသည် သတင်းများ
ဆက်ဖတ်မည်ကြံနေသော်လည်း ဒေါ်သိန်းတင်သည် ရီမုခ်ကိုကိုင်ကာ
လိုင်းပြောင်းလိုက်သည်။

“ဒီဆိုင်ကိုပိတ်ပေးပါ။ ဒီဆိုင်ကိုပိတ်...ပိတ်”

တီဇွိထဲ၌ ဆန္ဒပြနေသူအများစုကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဒေါ်သိန်းတင် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ယခုမြင်နေရတဲ့မြင်ကွင်းကတော့ (...) လမ်းပေါ်မှ (...) ဆိုင်ပါပဲ။ ဒီဆိုင်၌ အွန်လိုင်းပေါ်မှ ညပျော်ငှက်များ စုဝေးရာလို့ ဆန္ဒပြသူတစ်ဦးက ဆိုပါတယ်။ ဆက်လက်ရှုစားကြည့်ပါ”

ဒေါ်သိန်းတင်က ဘေးတွင်ချထားသော မျက်မှန်ကို ကောက်တပ်ပြီး တီဇွိကိုပြုးပြကြည့် လိုက်သည်။ ဆန္ဒပြနေသော လူတွေရှေ့တွင် အသက်လေးဆယ်ခန့်အမျိုးသမီးတစ်ဦးက သတ္တိရှိရှိ ထွက်ရပ်ပြီး...

“အောက်တန်းကျတဲ့လုပ်ရပ်တွေလုပ်တဲ့ ဒီဆိုင်ကို ပိတ်ပေးပါ”

ထိုအမျိုးသမီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်တွင် အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် အမျိုးသမီး တစ်ဦး ပေါ်လာသည်။

“ဆက်လက်ရှုစားပါရှင်၊ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် အပြိုင် အဆိုင်ဖြစ်ကြတော့မယ့်ပုံပါပဲ”

သတင်းထောက်၏ မျက်နှာလှလှလေးက လှစ်ခနဲပေါ်လာပြီး ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွား ပြန်သည်။

“ဘာကိစ္စပိတ်ရမှာလဲ၊ ဘာကြောင့်ပိတ်ရမှာလဲ။ ဒါက တရားဝင်ခွင့်ပြုချက်ရပြီး တရားဝင်ဖွင့်ထားတာ။ အားလုံး ထောင်ထဲရောက်ချင်နေပြီလား”

“အယုတ်တမာမ...ဆိုင်ကိုချက်ချင်းပိတ်”

“အားလုံးကို တရားစွဲပစ်မယ်၊ ဘာမှတ်နေသလဲ။ ငါတို့က လိုင်စင်ရှိပြီးသား၊ ပိုင်နက် ကျူးလွန်မှုတွေရော ခြိမ်းခြောက်မှုတွေရော

အသရေဖျက်မှုတွေရော အမှုပေါင်းသောင်း ခြောက်ထောင်နဲ့ ထောင်ထဲ
ဖျာခင်းအိပ်ချင်နေကြပြီထင်တယ်။ ငါတို့ စီးပွားရေး ငါတို့လုပ်တာ”

“ကောင်မ...နင့်စီးပွားရေးနင်လုပ်တာက ငါတို့ အိမ်ရဲ့
စီးပွားရေးကိုထိခိုက်တယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား။”

“ကြွက်မနိုင် ကျီမီးလာမရှိနဲ့၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်
နိုင်အောင်ထိန်းကြပါလား။ အားလုံး ထောင်ကျသွားအောင် လုပ်ပစ်မယ်”

အပြန်အလှန်ဆဲရေးတိုင်းထွာနေကြခြင်းကို မကြည့်နိုင်တော့၍
ဒေါ်သိန်းတင်က ရီမုခ်ကို ကိုင်ကာ ဂျပလောက်ခနဲပိတ်ချလိုက်၏ ။

ဒေါ်သိန်းတင် နဖူးတွေ ကိုက်လာသည်။

ရင်ထဲ တလုပ်လုပ်နှင့် တုန်ရင်နေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် မျက်စိကိုမှိတ်ကာ စိတ်ကို တစ်ထစ်ချင်း
လျော့ချနေရသည်။

အိမ်ထဲမှာနေသော ဒေါ်သိန်းတင်က ရီမုခ်ဖြင့် ထိုရုပ်သံလိုင်းအား
ဟန့်တားနိုင်သော်လည်း ပြင်ပလောကမှာတော့ ဗလောင်ဆူအောင် အုံကြွ
သောင်းကျန်းနေကြသည်။ ရဲများ သတင်းထောက်များ၊ ဆန္ဒပြသူများသည်
ညပျော်ငှက်သိုက်၌ ခြေချင်းလိမ်အောင် ရှုပ်ထွေးနေကြ တော့၏ ။

အခန်း (၂)

မြန်မာပြည်နှင့်ဝေးနေသည်မှာဆယ်စုနှစ်တစ်ခု ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော မင်းနိုင်ငံသည် ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်ပေါ်မှ တင့်တယ်စွာ ဆင်းလာခဲ့သည်။ လေယာဉ်ပန်ကာသည် မရပ်နိုင်သေး၍ ရိုက်ခတ်နေဆဲဖြစ်သည်။ ဝတ်စုံပြည့်နှင့် မင်းနိုင်ငံ၏ ကုတ်အင်္ကျီမှာ လေအလာတွင် လူးလွန်ချင် နေသည်။

ပြောင်သိမ်းထားသော ဆံပင်မှာ လေကြမ်းက ကျီဆယ် သော်လည်း ပုံမပျက်ပင် စတိုင်ကျ တင့်တယ်နေ၏ ။

“နေကောင်းတယ်နော် ဘော့စ်”

အသင့်စောင့်ကြိုနေသူတစ်ဦးက နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ လက်ထဲမှ ကုန်အင်္ကျီကို ထိုလူထံပေးလိုက်၏ ။ ထိုလူက အလိုက်သင့် လှမ်းယူပြီး သူ့နောက်၌ ကပ်ပါလာသည်။

သူ့အနောက်တွင် လူသုံးဦး ကပ်ပါလာ၏ ။ သူ၏ လက်ဝဲလက်ယာတွင် ဗလတောင့်တောင့် နှင့် သူသွားလေရာတွင် ပါလေ့ရှိသော မိုက်ကယ်နှင့် ဒေးဗစ်ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်ယောက်၏ နောက် `၌ ကုတ်အင်္ကျီပွေ့ပြီး ဖိုင်တွဲကို ဟန်ပါပါကိုင်လိုက်လာသူက နောက်တိုးဖြစ်၏ ။ နောက်တိုးသည် သူ၏ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သလို လူယုံလည်းဖြစ်၏ ။ မြန်မာပြည် `၌ သူပိုင်သော ကျောက်မျက်ရတနာပြခန်းအားလုံးကို နောက်တိုးက စီမံကွပ်ကဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟလိုး”

“ဟလို...မစ္စကင်”

အသက်သုံးဆယ်အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို

သူပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် လေးဆယ်အရွယ် အမျိုးသား၊ နောက် ငါးဆယ်အရွယ်။ ပြီးနောက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်။ ထိုလူများကို ရင်းနှီးစွာပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွမ်းကျင်လှသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားနှင့် ပြောဆိုနေပြန်သည်။ သာကြောင်းမာကြောင်းစိုးစဉ်မျှမပါသည့် စီးပွားရေးဆက်နွယ်မှု သက်သက် သာ ဖြစ်သည်။

သူဦးဆောင်သော ထိုအဖွဲ့သည် လေဆိပ်အဆောက်အဦကိုဖြတ်ပြီး တံခါးခြောက်ပေါက် ကာရုည်ကြီးထံ ဦးတည်ခဲ့ပြန်သည်။

သူက ထိုကားရှေ့မရပ်ရသေးခင်မှာပင် ကားတံခါးက ဖွင့်ပြီးသားဖြစ်နေ၍ အလိုက်သင့် တက်လိုက်လာသည်။ သူ့နောက်တွင် နောက်တိုးနှင့် ဒေးဗစ်က ကပ်ပါလာ၏ မိုက်ကယ်ကတော့ ရှေ့ခန်း၌ သာ နေရာယူသည်။

“ဒီဖိုင်ထဲမှာတော့ ဘော့စ်အတွက် လိုအပ်မယ်ထင်တာတွေ အကုန်ထည့်ထားပါတယ်”

နောက်တိုးလှမ်းပေးသော အနက်ရောင်ဖိုင်ကို သူက ဆွဲယူကာ လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ စနစ်ကျသော နောက်တိုးက စာရင်းအင်းကို သေသေသပ်သပ်ပြုစုထားသဖြင့် ဆယ့်ငါးမိနစ် ကြည့်ရုံမျှဖြင့် သူ့အတွက် လုံလောက်သွားသည်။

“အခု ဧည့်သည်တွေနဲ့ နေ့လယ်စာအတူစားရပါမယ်။ ခန့်မှန်းကြာချိန်က မိနစ်လေးဆယ်ပါ။ ပြီးရင်တော့ ကုန်တိုက်မှာ ဒါရိုက်တာတွေနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ရှိပါတယ်။ ပြီးရင်တော့ အနားယူချိန် ဖြစ်ပါတယ်”

သူက ခေါင်းမညိတ်ခေါင်းမခါပင် စာရင်းများကိုကြည့်ရင်း စာရင်းစာအုပ်ကိုပိတ်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် လန်းဆန်းလတ်ဆတ်သော သဘာဝမြင်ကွင်းများအား
ငေးနေသည်။ စိမ်းလန်းသောသစ်ပင်များကို ကျော်ပြီးချိန်မှာတော့ မတွေ့ရတာ
ကြာပြီဖြစ်တဲ့ အင်းလျားမြင်းကွင်း ကို အသွင်သစ်တစ်မျိုးနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒီနေရာတွေက တစ်ချိန်က သူကျင်လည်ကျက်စားခဲ့တဲ့ နေရာတွေပေါ့။
အဲဒီ အချိန်တုန်းက သူ့ပခုံးပေါ် သူ့ချစ်သူ ကြင်နာသက်က ခေါင်းလေးမှိန့်ပြီး သူ့အား
ချစ်စကားဆိုခဲ့ဖူးပါသည်။

“မောင့်ကို သက်တော့ အရမ်းချစ်တာပဲ။
သက်တို့ဘယ်တော့မှမခွဲကြကြေးနော်”

“မောင်လည်း သက်ကိုအရမ်းချစ်ပါတယ်။ မောင်တော့
သက်ကိုမခွဲနိုင်ပါဘူး၊ သက်ကသာ မောင့်ကို ခွဲသွားဦးမှာမဟုတ်လား”

“ခဏပါ မောင်ရယ်၊ မြစ်ကြီးနားနဲ့ ရန်ကုန်ဆိုတာ
ဘယ်လောက်ဝေးတာမှတ်လို့။ အမေနေကောင်းသွေးရင် သက်
ချက်ချင်းပြန်လာမှာပါ”

ထိုစဉ်က သက်ကားတစ်ခွန်းကိုသာ သူယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။
သက်အပြုံးက သူ့ကမ္ဘာ၊ သက်စကားသာ သူ့ဘဝဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

သူ့နှလုံးသားတွေ နာကျင်လာသည်။ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ကျခဲ့ရသော
သူ့နှလုံးသွေးများသည် ယခုထိ နာကျင်နေရဆဲဖြစ်သည်။

“ဘော့စ်...နေလို့ကောင်းရဲ့လား”

နှလုံးသားမှဒဏ်ရာဟောင်းက မျက်နှာပေါ်ထင်ဟပ်လာသည်ထင်ပါရဲ့၊
သူ့မျက်နှာကို ကြေးမုံတစ်ချပ်လို ဖတ်နေခဲ့သော နောက်တိုးက
မေးခွန်းထုတ်လာသည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ ပြဿနာမရှိပါဘူး”

ကားက ငြိမ်သက်နေ၍ သူက ဘေးဘီဝဲယာကိုကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ၊ အချိန်တွေ ပေါနေလို့လား”

“သည်းခံပါခင်ဗျာ၊ ကားလမ်းတွေ အရမ်းကြပ်လို့ပါ”

“ဒီလမ်းက ကြပ်ရင် တခြားလမ်းက သွားလေ”

“မရဘူးဆရာ၊ အားလုံးအတူတူပဲ၊ ဒီလမ်းက အချာခံဆုံးပဲ”

သူစိတ်ပျက်သွားသည်။ အချောခံဆုံးလမ်းတောင် ဒီလောက်ထိ

မလွယ်ပေါက်လို တိုးနေရမှတော့။

“ချိန်းထားတာ နောက်ကျတော့မယ် ငှါရာဇဝင်မှာ ဒါမျိုးမရှိဘူးနော်”

“မရှိစေရပါဘူး ဘော့စ်၊ ကားလမ်းကြပ်မယ့်အချိန်ရောပါ ကြိုတွက်ပြီး

မတင်းမလျော့စီစဉ် ခိုင်းထားတာပါ”

သူ သက်ပြင်းရှည်ကြီး မှုတ်ပစ်လိုက်သည်။ နောက်တိုးရဲ့စနစ်ကျမှုကို

သူက မေ့လျော့နေခဲ့ပြီလေ။ သူက အမှတ်တမဲ့နှင့် သတိမမူမိတာလေးများကို

နောက်တိုးက စနစ်တကျစီစဉ် ဆောင်ရွက်တတ်သည်မှာ

ငယ်ငယ်ကတည်းကဖြစ်သည်။

နောက်တိုး ခုနစ်တန်းအရွယ်တွင် နောက်တိုး၏ မိဘနှစ်ပါးလုံးမှာ

အက်ဆီးဒင့်ကြောင့် ဆုံးသွားသောကြောင့် ထိုအချိန်မှစပြီးနောက်တိုးအား

သူ့မိဘများက ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တိုးအဖေက သူ့ဖေဖေရဲ့

လူယုံတော်ဖြစ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ခရီးထွက်ရင်းက မ မျှော်လင့်ဘဲ

ဆုံးသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တိုးက သူတို့ မိသားစုရဲ့ အမွေစားအမွေခံ သား

တစ်ယောက်မဟုတ်သော်လည်း သားတစ်ယောက်ရဲ့ပါဝါမျိုး ဖေဖေက

အပြည့်ပေးထားခဲ့သည်။ သို့သော် အရိပ်သုံးပါးနားလည်ပြီး

ပါးရည်နပ်ရည်ရှိသောနောက်တိုးက သူ့မိဘများအား ကျေးဇူးရှင်လို ဆက်ဆံပြီး၊ သူ့အားလည်း ဒူးနေရာဒူး တော်နေရာတော် ဆက်ဆံတတ်သူဖြစ်သည်။ ခုနစ်တန်နှစ်ကတည်းက တစ်အိမ်တည်း အတူနေ၊ တစ်ကျောင်းတည်းအတူတက်ခဲ့သော နောက်တိုးက သူ့အတွက် ညီအစ်ကိုရင်းနှင့်မခြား ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လှပါသော်လည်း နောက်တိုးက အခွင့်အရေးမယူခဲ့ပါ။ ကျောင်း၌ သူငယ်ချင်း လိုဆက်ဆံ၊ အိမ်၌ ညီအစ်ကိုလိုဆက်ဆံ၊ အခုလို လုပ်ငန်းခွင်၌ အလုပ်ရှင်နှင့်အလုပ်သမားလို အရှိအသေပေးတတ်ပြန်ပါသည်။

ဒါက နောက်တိုး၏ ပါးနပ်မှုဟုပဲ ဆိုရလေမလား။ သူကပဲ နောက်တိုး၏ ပါးနပ်မှုကို အသိအမှတ်ပြုလေရောသလားမသိအောင် နောက်တိုးနှင့်သူ၏ ဆက်ဆံရေးသည် အနှစ်နှစ်ဆယ် လုံး အပေးအယူမျှမျှနှင့် အဆင်ပြေလာကြသည်မှာ ယခုအချိန်ထိဖြစ်သည်။

နောက်တိုးက သူ့ဘဝအတွက် အယုံကြည်ရဆုံးလူဖြစ်သလို အရင်းနှီးဆုံးလူလည်း ဖြစ်သည်။ အမှန်ကိုပြောရလျှင် မိဘနှစ်ပါးထက် နောက်တိုးကို ပို၍ သံယောဇဉ်ရှိသည်။ ချစ်သည်။ နောက်တိုးကလည်း သူ့အား အရာအားလုံးထက်ပိုပြီးလေးနက်သည်။ ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရှစ်တန်းတုန်းက အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုကို သတိရမိသည်။ မိုးလေကင်းလွတ်သည့် သီတင်းကျွတ်လဖြစ်သည်။ နောက်တိုးနှင့်သူက သန်းခေါင်ယံ၌ ဝရံတာရှေ့ထွက်ာ ပြောက်အိုးခွဲခဲ့ကြသည်။ မီးရှူးမီးပန်းတွေလွှတ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွေက သူ့ဘဝရဲ့ အပျော်ရွှင် ရဆုံးသော အချိန်တွေများ ဖြစ်နေလေသလား။

“ဟာ! ငမင်း၊ ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေလည်း မရှိပါလား။”

“ဟုတ်သားပဲ၊ လပြည့်ညလေ...ကြယ်တွေရှိရမယ်၊

ဘယ်ပျောက်ကုန်ပြီလဲ”

“မနက်ဖြန် မိုးရွာမယ်နဲ့တူတယ်”

“အရူးပဲကွာ၊ မိုးတွင်းကုန်ပြီလေ”

“မိုးတွင်းမဟုတ်လည်း မိုးရွာတတ်တာပဲ။ ဒီမှာမတွေ့ဘူးလား၊

ပုရွက်ဆိတ်တွေ ထွက်လာတာ။ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်း တိရစ္ဆာန်တွေက လူတွေထက် ပိုသိတယ်တဲ့။ မနက်ဖြန်တော့ ကျောင်းကို ထီးယူမှဖြစ်မယ်”

တန်းစီပြီးသွားနေသော ပုရွက်ဆိတ်လမ်းကြောင်းကို နောက်တိုးက ကြည့်ရင်းပြောသည်။

ထိုသို့ နောက်တိုးပြောစဉ်က နောက်တိုးကို အရူးပဲ၊

အတွေးခေါင်လိုက်တာဟု သူလှောင် ပြောင်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ထူးဆန်စွာပင် နောက်ရက်နေ့လယ်၌ မိုးက မထင်မှတ်ပါဘဲ အုံးခနဲခဲလာပြီး သဲသဲမဲမဲရွာချပါတော့သည်။

မိုးမိလျှင် ဖျားတတ်သည့်သူ့အကျင့်ကြောင့် သူစိတ်ပူသွားသည်။ သို့သော် အင်မတန်စနစ်ကျသောနောက်တိုးက သူ့အတွက်ပါ ထီးတက်လက် အပိုဆောင်လာသဖြင့် ထိုနေ့က သူ မိုးရေမစိုဘဲ လုံခြုံစွာ အိမ်ပြန်လာခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ နောက်တိုး၏ စနစ်ကျမှုကို သူလေးစားသွားခဲ့သည်။ နောက်တိုး၏ အကွက်ကျမှုကို သူယုံကြည်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့ မြန်မာပြည်၏ တော့ပဲလုပ်ငန်းရှင်ကြီးဖြစ်လာတဲ့ အထိပင်။

သူ ယနေ့ ဒီနေရာတွင် ခုလို ခန့်ခန့်ထည်ထည်ရှိနေတာက နောက်တိုးရဲ့ သစ္စာရှိမှုကြောင့်ဟုပြောလျှင် ငြင်းနိုင်စရာတစ်ကွက်မှမရှိပါချေ။ ဆယ်နှစ်လုံးလုံး နိုင်ငံခြားမှာ နေလာခဲ့သည့် သူက ဖုန်းချင့် ညွှန်ကား။ အီးမေးလ်နှင့် ဆက်သွယ်ပြီး ကွတ်ကဲခဲ့သည်။ နောက်တိုး သစ္စာမရှိလျှင် သူမွဲလို့မွဲနေမှန်းမသိအောင် နုလပိန်းတုံးမွဲ မွဲသွားနိုင်သည်။ သို့သော် ယခုတော့ နောက်တိုးကြောင့် သူ ထိပ်တန်းသူဌေးကြီးတစ်ဦးဖြစ်လာပြီး မနက်ဖြန်ညကိုးနာရီဆိုလျှင်ပဲ

သမ္မတအိမ်တော်တွင် ပါတီတစ်ခုတက်ပြီး သူ့သမ္မတနှင့်အတူ တစ်ဝိုင်းတည်း စားရဦးမည် ဖြစ်သည်။

“ရောက်ပါပြီ ဘော့စ်”

နောက်တိုး၏ အသံကြားတော့မှ

လွင့်ပျံ့နေသည့်အတွေးစများကိုစုစည်းကာ အင်္ကျီကိုဆွဲ ဆန့်လိုက်ပြီး
ဒေးဗစ်ဖွင့်ပေးသော တံခါးအတိုင်း ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

မြေပြင်ပေါ်ခြေချမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မျက်စိကျိန်းလောက်အောင်
ဖျတ်ဖျတ်လူးနေတဲ့ ကင်မရာမီးရောင်များနှင့် ပက်ပင်းတိုးပါတော့၏ ။

“ဟာ! ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲ”

“အရမ်းချောတာပဲ”

“ဦးမင်းနိုင်ငံ...မြန်မာပြည်ကိုပြန်လာတဲ့ အကြောင်းရင်းလေး
ပြောပြပေးပါရင်”

သူ့မျက်နှာနားသို့ မိုက်များ အုံခဲလာခဲ့သည်။ ဒေးဗစ်နှင့်မိုက်ကယ်က
ဝိုင်းအုံလာသူများ ကိုကာပြီး သွားရာလမ်းကိုရှင်းပေးနေ၏ ။

“ဦးမင်းနိုင်ငံကို အမေရိကန်နိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူထားတယ်ဆိုတာ
အမှန်ပဲလား”

“ဦးမင်းနိုင်ငံ မြန်မာပြည်မှာနေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“မြန်မာပြည်ရဲ့ တော့ပိတင်းသူဌေးကြီး တစ်ယောက်က
အလုပ်သမားလူတန်းစားတွေ အတွက် အားပေးစကားပြောသွားပါဦး”

ဘယ်သူတွေက ဘာမေးမေး၊ မပြောတော့ဘူးဆိုပြီး
မိုက်ကယ်နှင့်ဒေးဗစ်တို့ ခေါ်ဆောင်ရာ နောက် အလိုက်သင့်လိုက် ပါနေရာမှ
သူ့ခြေလှမ်းများကို တုန့်ခနဲရပ်လိုက်သည်။ သတင်း စကားများကို

ခွန်းတုံ့မပြန်တတ်သောသူ့အကျင့်ကို သိနှင့်ပြီးတဲ့ မိုက်ကယ်နှင့်ဒေးဗစ်က သူ့အား အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ ကြည့်လာသည်။ ထိုမျက်လုံးတွေကို သူသိတာပေါ့။

ကောင်းကောင်းသိနေတာပေါ့။ ဘာလို့ရပ်လိုက်တာလဲ၊ သူတို့တွေကတော့ ဘော့စ်ကို မေးခွန်းတွေနဲ့ စိတ်ရှုပ်အောင်ထိုးနှက် တော့မှာလေ ဆိုသည့် စိုးရိမ်ပူပန်နေသည့် ထိုမျက်လုံးများကို သူက ကြင်နာလေးနက်စွာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး စုခဲအုံကျလာသော မိုက်များနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ် လိုက်သည်။

ထိုသို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်တော့မှ သတင်းမုဆိုးများကို သဲသဲကွဲကွဲမြင်လိုက်ရတော့ သည်။ ခန့်မှန်းခြေ ကင်မရာဆယ်လုံးမျှရှိပြီး သတင်းသမား ဆယ့်ငါးဦးမျှရှိမည်။ သူ့ကို စုစုပေါင်း လူအယောက် နှစ်ဆယ်ကျော် ဝိုင်းအုံထားကြသည်။

ထိုသို့အုံထားပုံမျိုးနဲ့ဆိုလျှင် ဂျာနယ်၊ သတင်းစာပေါင်းနှစ်ဆယ်နီးနီးတွင် သူ့နှုတ်ထွက် စကားများ ပါတော့မည်။ ထိုသတင်းစာနှင့်ဂျာနယ်တွေထဲ ပါသွားပါက လူခြောက်သန်း ဆိုတာအနည်းဆုံးပင် သူ့ကိုသိကုန်တော့မည်။

“ကျွန်တော်မြန်မာပြည်သားပါ၊ မြန်မာလူမျိုးစစ်စစ်ဖြစ်ပါတယ်၊ မြန်မာပြည်ကိုချစ်တယ်၊ မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ရတာ ကို လည်းဂုဏ်ယူတယ်၊ မြန်မာလူမျိုးတွေကိုလည်းချစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် မြန်မာပြည်ကို ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှသစ္စာဖောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကြိုးစားမှုနဲ့ ဝရိယသာရှိရင် အခွင့်အရေးဆိုတာသေချာပေါက် ရလာမှာပါ”

နူးညံ့သောအပြုံးများနှင့် ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အားလုံးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ လူထုကြီးတိတ်ဆိတ်သွားချိန်၌ သူကမှန်အပြည့်ကာရံထားသော အဆောက် အဦကြီးထဲ ရောက်နှင့်နေပါပြီ။

ထိုသတင်းမုဆိုးများက သူ့ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး မှင်တက်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ဒါမင်းနိုင်ငံ၏ ညို့အားလား၊ ဆွဲဆောင်မှုလား။

အခန်း (၃)

“ဘော့စ်...မစ္စတာဝမ်ကို ထရိတ်ဒါးမှာ ထားလို့ရမလား”

“မစ္စတာဝမ်” ဆိုသူမှာ တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတ

နိုင်ငံမှကျောက်မျက်ရတနာ ပြခန်းပိုင်ရှင် ဖြစ်၏။ တရုတ်နိုင်ငံတွင် နာမည်ကြီးသူ
သူဌေးတွေထဲမှ တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

မစ္စတာဝမ်သည်သူ၏ ဖိတ်ကြားမှုကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့
ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

“လေယဉ်ဘယ်အချိန်ဆိုက်မလဲ”

“ညနေငါးနာရီပါ။ လေယဉ်ကွင်းကနေ ကြိုပြီး ထရိတ်ဒါးမှာပဲ
ဘော့စ်နဲ့အတူ ညစာစားဖို့ပြင် ဆင်ထားပါတယ်”

“ကောင်းသလိုစီစဉ်ပါ။ အခန်းတွေ အဆင်မပြေရင် အပန်းအဖြေအိမ်မှာ
စီစဉ်လိုက်ပေါ့။ ဟိုတယ်ဆိုရင် အကောင်းဆုံးနဲ့ အသန့်ဆုံးဖြစ်ပါစေ”

“ဘော့စ်”

“ပြောလေ”

သူက လှမ်းထောက်လိုက်သော်လည်း နောက်တိုးပုံက

မဝံ့မရဲဖြစ်နေသည်။ နောက်တိုးက သူ့ထံတင်ပြစရာ ကျန်သေးသည့်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။
ပြီးတော့ ထိုကျန်သေးသောစကားစုကို အပြောရခက်ပုံမျိုးနှင့် သူ့ထံကြည့်လာသည်။
သူ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဘာလဲ...ရှေ့ဆက်ပြော လာမယ့်စကားက ဘာလဲ။
သူကလည်း ထိုစကားစုကိုစိတ်ဝင်စားနေသလို နောက်တိုးကိုယ်၌ ကလည်း

လည်ချောင်းဝ၌ တစ်လစ်ကြီးဖြစ်နေရ၏။

“ပြောပါ နောက်တိုး၊ ဘာအခက်အခဲရှိလို့လဲ”

“မစ္စတာဝမ်းက ဟိုဒင်းကြိုက်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့စက္ကထရီက ထိပ်တန်းနှစ်ယောက်လောက် ရှာခိုင်းထားတယ်။ အပန်းဖြေဖို့တဲ့”

ခဲရာခဲဆစ်ထွက်လာသော နောက်တိုး၏ စကားလုံးအဆုံးတွင် သူ့နဖူးသွေးကြောများ ထောင်တက်လာရသည်။

ထိုစကားကိုကြားရတိုင်း ဒဏ်ရာဟောင်းကိုလာဆွသူပမာ နှလုံးသားတစ်ခြမ်းမှာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်လာရသည်။

သူ မျက်ဝန်းအစုံကိုမှိတ်ချပစ်မိသည်။ သွေးအိုင်ထဲ လဲနေသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကို မြင်နေရသည်။ သွေးအိုင်ထဲ လဲနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်နေရသည်။ ထိုမိန်းကလေးက သူ့အား တောင်းပန်ရုံ့ကျိုးစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ၏ လက်ဖျားလေးများသည် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည်။ အေးစိမ့်နေသော အဲယားကွန်းခန်းထဲ၌ ချွေးစေးတို့ ပြန်လာသည်။

“ဘော့စ်”

နောက်တိုးက သူ့အား စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ကြည့်လာသည်။ ပြန့်ကျဲနေသော စိတ်တို့ကို စုစည်းပြီး လွင့်ပျံ့နေသော စိတ်တို့အား ပစ္စုပ္ပန်သို့ ဆွဲခေါ်လာသည်။

“လုပ်လိုက်ပါ၊ မင်းကိုယ်တိုင် စီမံခန့်ခွဲလိုက်ပါ။ မစ္စတာဝမ်း ကျေနပ်မှုရှိပါစေ။ ဒါပေမဲ့...”

သူ့စကား တစ်ဝက်တစ်ပျက်ရပ်တန့်သွားသည်။ တဒိတ်ဒိတ်တုန်ခါနေသော နှလုံးခုန်သံများ ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကာယကံရှင် မကြည်ဖြူဘဲနဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နားလည်ပါတယ် ဘော့စ်”

“နားလည်ရင် ဆက်လုပ်ကွာ”

“ဘော့စ် နေမကောင်းရင် ပြန်နားလိုက်ပါလား။ ကျန်တာအားလုံး”

“ရတယ်...ကိစ္စမရှိဘူး”

သူက ထိုသို့ဆိုတော့ သူ့အား ဆွေးမြေ့ရီဝေစွာ စိုက်ကြည့်နေသော နောက်တိုး၏ မျက်လုံး များက ကြင်နာခြင်းမှ သနားခြင်းသို့ ကူးပြောင်းလာရသည်။

“တာဝန်တွေ ခဏဖယ်ထားရအောင် မင်းနိုင်ငံ”

လေပြည်အေးနှင့်ဆိုလာသော နောက်တိုးက သူမော့ ကြည့်လိုက်သည်။

“မဖယ်ချင်ဘူး နောက်တိုး။ ငါ့နှလုံးသားထဲမှာ အဲဒီ ဆူးတွေက ခုထိ အစိမ်းလိုက်စူးဝင် နေတုန်းပဲ။ အဲဒါတွေကိုမေ့ဖို့အတွက်ဆိုရင် ငါအချိန်ပြည့်အလုပ်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး မင်းနိုင်ငံ၊ မင်းက လူလေ၊ စက်မှ မဟုတ်တာ။ ဆယ်နှစ်ကျော် ပေးဆပ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ တော်လောက်ပြီကွာ...နော်...သူငယ်ချင်း။ မေ့လိုက်ပါတော့”

“ငါလည်း မင်းပြောသလို မေ့ပစ်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေ့ပစ်လို့မှမရတာ”

“မေ့ဖို့ကြိုးစားပါကွာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ငါက ကိုယ်စားဝင်ပြီး မေ့ပစ်ပေးချင်ပါတယ်။ ခက်တာက မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ မင်းရဲ့ဝေဒနာကို မင်းကိုယ်တိုင်ကုမှဖြစ်မယ် မင်းနိုင်ငံ။ ငါ မင်းကို လူဝီသစေချင်တယ်”

ပြောဆိုရင်း နောက်တိုးက ဆွေးမြေ့စွာ စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။ ပြီးနောက် ကျောပေးကာ အခြားတစ်ဖက်သို့လှည့်သွားသော မင်းနိုင်ငံ၏ ကျောပြင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့ သည်။

မှန်အပြည့်ကာထားသော အခန်းငယ်ထဲမှထွက်ပြီး တံခါးချပ်ကို ညင်သာစွာပိတ်လိုက် သည်။ တံခါးပ၌ ကြာရှည်စွာ ရပ်နေမိသည်။ နောက်တိုးက ဘယ်လောက်ကြာကြာရပ်နေမိသည် မသိ။ မင်းနိုင်ငံ၏ အတွင်းရေးမှူးမလေး ဇေဇေကပင်...

“မန်နေဂျင်း...မန်နေဂျင်း”

ထိုသို့သတိပေးသံကြားမှ လှည့်ကြည့်ဖြစ်၏ ။

“နေမကောင်းဘူးလား”

“အဲ...ကောင်း...ကောင်းပါတယ်”

ပြန့်ကျဲနေသော စိတ်တို့ကို စုစည်းပြီး ကိုင်ထားသော ဖိုင်အပြာကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျယ်ဝန်းသော အဆောက်အဦးကြီးထဲတွင် ဥက္ကဋ္ဌရုံးခန်းနှင့် မန်နေဂျင်းဖြစ်သည့် နောက်တိုး၏ ရုံးခန်းမှာ နှစ်မိနစ်ခန့်လျှောက်ရသေးသည်။

“အပြင်သွားမယ်၊ ကားအဆင်သင့်ပြင်ထားပါ”

ဟု သူ၏ အတွင်းရေးမှူးမလေး နှင်းအိမ်ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုသို့ အမိန့်ပေးပြီးမှ အခန်းငယ်ထဲ တံခါးဖွင့်ကာ ဝင်မည်အပြုတွင် တစ်ခုခုကိုသတိရသွားပြီး လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်နာရီဆယ့်ငါးမိနစ်တိတိဖြစ်၏ ။

“လေးနာရီထိုးရင် ရုံးဆင်းပါ”

“ရှင်!”

သူဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ တံခါးဖွင့်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

သူ့စကားကို နှင်းအိမ်က ရုတ်တရက်ကြောင်နသွားသည် ထင်ပါရဲ့။

သူသွားလေရာ နောက်တွင် နောက်ပါး၌ အမြဲလိုက်ပါရသော နှင်းအိမ်ကို
ဒီတစ်ခါတော့ အလုပ်ကိစ္စဖြစ်သော်ငြား ခေါ်သွား၍ မတင့်တယ်ပါချေ။

ဆောက်လုပ်ရေးရုံးသို့သွားရာတွင် သူ့အနောက်၌ နှင်းအိမ် ပါသည်။
သူ့ကို ထီးမိုးပေး၊ သူပြောသမျှကို လိုက်မှတ်၊ အထည်ချုပ်စက်ရုံသို့သွားလျှင်လည်း
ပါသည်။

သူတို့ ကုမ္ပဏီပိုင် ဂေါက်ကွင်းသွားလျှင်လည်း ပါသည်။
သူသောက်လေ့ရှိသော ကော်ဖီအမျိုးအစားကို နှင်းအိမ်မှသိသည်လေ။
ကျောက်မျက်ရတနာပြခန်းသို့ သွားရောက်စစ်ဆေး လျှင်လည်း နှင်းအိမ်က
ပါတာပါပဲ။

သူ့အလိုက်ကိုသိနေသောနှင်းအိမ်နှင့်သွားလာရသည်မှာ
အဆင်ပြေသည်။ အသက်နှစ် ဆယ့်ရှစ်နှစ် ရှိပြီး စနစ်ကျပြီး တိကျသေချာသော
နှင်းအိမ်ကို သူက ဘောက်ဆူးအမြဲ ပေးလေ့ရှိသည်။ ဒီလိုစက္ကယရီကောင်းရှိနေ၍
သူ့အလုပ်တွေက ပိုပြီး ခရီးတွင် နေတာမဟုတ် ပါလား။

“ဒေါက်!ဒေါက်!”

“ဝင်လာပါ”

သူက ထိုသို့အသံပြုလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နှင်းအိမ်၏
မျက်နှာဖွေးဖွေးက သူ့မျက်စိရှေ့တွင် ရို့ရို့ကျိုးကျိုးပေါ်လာ ပြန်သည်။

“ ကားအဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ ဆရာ ”

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ နှင်းအိမ်က
ထွက်သွားပြန်သည်။ သူက အပေါ်ဝတ်ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲဝတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။
သူထွက်လာတာမြင်သည်နှင့် တစ် ပြိုင်နက် နှင်းအိမ်က သူ့လက်ထဲမှအိတ်ကို
ဆွဲရန်ပြင်သည်။

“ရပါတယ်၊ လိုက်မပို့နဲ့တော့”

ဟုသာဆိုပြီး ဘေးဘီဝဲယာကိုမကြည့်တော့ပါဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။
ဓာတ်လှေကားမှ တစ်ဆင့် အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့ပြီးမှ ဆင်ဝင်အောက်တွင်
အသင့်ဖွင့်ထားသော ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်မောင်းရမလဲ ဆရာ”

“(….)လမ်း၊ အိမ်အမှတ်(….)”

သူထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကားလေးသည် နေရာမှ
လျော့ခနဲထွက်သွား သည်။ သိပ်ကြာကြာ မမောင်းလိုက်ရပါဘဲ ခန့်ထည်သော
အစိမ်းရောင်သုံးထပ်တိုက်ရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။

သူ၏ ကားက ခြံရှေ့ရပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရီမုခ်နှင့်
ထိန်းချုပ်သည့် စနစ်ဖြစ်သည့်ခြံတံခါးမှာ အော်တိုပွင့်သွားသည်။ သူ၏
ကားလေးသည် ခြံထဲသို့မောင်းဝင်လာပြီး ဆင်ဝင်အောက်
တွင်ရပ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကားတံခါးပွင့်သွားသည်။

“မင်္ဂလာပါ မစ္စတာနောက်တိုး”

အင်မတန်ကျော့ရှင်းလှပသည့် အသက်သုံးဆယ်ကျော် အရွယ်
အမျိုးသမီး တစ်ဦးက သူ့ကိုအဆင်သင့်ထွက်ကြိုနေသည်။

“အိမ်ထဲကြွပါရှင်”

ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ ကြိုဆိုသဖြင့် သူက အိမ်ထဲသို့
တစ်လှမ်းချင်းဝင်လာသည်။ သူ၏ အပါးတော်မြဲဖြစ်သည့် ဒရိုင်ဘာ
ဝင်းနိုင်သည်လည်း သူ့နောက်ပါး၌ ကပ်ပါလာခဲ့သည်။

အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း သူရှုရှိလိုက်ရသော ရနံ့တစ်ခုက မွှေးလွန်း၍
အီလည်လည် ဖြစ်နေသော နှင်းဆီရနံ့ဖြစ်သည်။

“ထိုင်ပါရှင်”

ထိုသို့ဆိုပြန်တော့ အစိမ်းရောင်ကော်ဇောပေါ်၌

အနီရောက်တောက်နေသည့် ကတ္တီပါ ဆိုဖာဆက်တီထူး

အိအိကြီးပေါ်သူထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်နံရံ၌ အင်မတန်
ညှို့အားပြင်းသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ပန်းချီကားက သူ့အား
ဖမ်းစားနေသည်။

“ဖုန်းနဲ့ပြောလို့လည်း ရသားပဲရှင်၊

လာတွေ့ပါဆိုလည်းကိုယ်တိုင်လာတွေ့မှာပေါ့။ ခုတော့ သစ်ခက်စိမ်းကုမ္ပဏီကြီးရဲ့
မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာကိုယ်တိုင် ရောက်လာခဲ့တယ်ဆိုတော့ အားနာ စရာ
ဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာရောက်ခြင်းက

အရေးထားရမယ့်ကိစ္စတစ်ခုလို့ ပြောစရာမလိုဘဲ ပေါ်လွင်သွားမလားလို့ပါ”

သူက ထိုသို့ လိုရင်းကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောချလိုက်တော့

ထိုအမျိုးသမီးမျက်နှာတွင် ရမ္မက်ရိပ်တို့ လွှမ်းသွားသည်။

“ဧည့်သည်တွေအတွက် ကော်ဖီချဟေ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ အစ်မ၊ ဆရာက အပြင်ကော်ဖီမျိုး သောက်လေ့မရှိလို့ပါ”

ဟု ဝင်းနိုင်က ဝင်ထောက်တော့ သူ့အတွက်

လေကုန်သက်သာသွားသည်။

“မစ္စတာနောက်တိုးအတွက်တော့ အချိန်က ရွှေ့ပဲဆိုတော့ လိုရင်းပဲ

တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောပါမယ်။ ဘယ်လောက်ဖြုန်းဖို့ ရည်ရွယ်ထားသလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြပေးနိုင်မလား”

“နာမည်ကြီးထဲကလား၊ မော်ဒယ်လ်ထဲကလား။ အဲဒါတွေမကြိုက်လည်း

အွန်လိုင်းပေါ်မှာ ရှိတယ်”

“အွန်လိုင်းပေါ်ကတွေ မသုံးချင်ဘူး”

“ဪ... သိပြီ၊ နိုင်ငံခြားဧည့်သည်တွေအတွက် ထင်တယ်၊ အိုကေလေ၊ ဒါတွေ နားလည်ပါတယ်၊ ရှေ့လက ကျောက်မျက်ရတနာပြပွဲမှာ အစိမ်းရင့်ရင့်ဝတ်သွားတဲ့ တစ်ယောက် လေ။ သူဆို သန့်တယ်၊ အသစ်လေးပဲ၊ ကြိုက်လား”

“ကျွန်တော်ကြိုက်မကြိုက်ထက် မစွတာဝမ်ကြိုက်သွားဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

“ကြိုက်သွားစေရမယ်လို့ အာမခံတယ်”

“ကြိုက်သွားရင်တော့ ကြိုက်ဈေးရမှာပေါ့”

“သိန်းငါးရာ”

တစ်ဖက်က ဈေးအော်လာသဖြင့် သူက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့အပြုအမူကို အမျိုးသမီးက ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ပေလိမ့်မည်။ ထောင်မြင်လို့ ရာစွန့်ရတာ သူတို့အတွက် အဆန်းမှမဟုတ်တာ။

သူထွက်လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိနေ၏ ။ ဤစီးပွားရေးလောကကိုလည်း စိတ်ကုန်နေမိသည်။

သူက အပူတို့နှင့်ကင်းဝေးရာတွင် အေးအေးချမ်းချမ်းနေချင်သူလေ။

အခန်း (၄)

“ဟေ့! ကောင်မတွေ”

“ရှင်...မာမီလေး၊ လာပြီ”

အစိမ်းရောင်အိမ်ကြီးထဲတွင် လှပသော အမျိုးသမီးကြီးက ဦးဆောင်ပြီး လှပနုနယ်သော မိန်းမပျိုလေးများက ကြီးစိုးမင်းမူနေသည်။

“ဒီနေ့တေးလင်္ကာ ဘယ်မှာရှိသလဲ”

အသံဝါကြီးနှင့် အမိန့်ဆန်ဆန်ပြောလျှင် တန်းစီပြီး ရပ်နေကြသော ရောင်စုံမိန်းကလေး သုံးယောက်က တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထိုအကြည့် များသည်သူငယ်နှစ်စားပုံနှင့် သိပ်ကိုရိုးစင်းနေလွန်းသည်။

ငါမသိဘူး၊ ငါလည်းမသိဘူးဆိုပြီး မသိခြင်းများစွာတို့ပျော်ဝင်နေသော ထိုအကြည့်များကို စိမ်းမမ လုံးဝမနှစ်သက်ပါချေ။
ဘာပဲမေးလိုက်မေးလိုက် 'ဟုတ်ကဲ့ဘယ်မှာပါ၊ ဘာလုပ်နေပါတယ် ကအစ၊ ဘယ်အချိန်အားပါမယ်။ ဘယ်သူနဲ့အတူရှိနေပါတယ်ကအစ တိတိကျကျပါးပါးနပ်နပ်နှင့် သွက်လက်သူမျိုးကိုမှ သဘော ကျသည်။ ထိုလူမျိုးကိုပဲ အလိုရှိသည်။

ခုတော့ စိမ်းမမထံရောက်လာကြသူများမှာ ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထားသလို မေးခွန်းတစ်ခုမေးလိုက်တိုင်း ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နှင့်၊ ခွေးအကြီးလှည်းကြိတ်တာကမှ အီးအဲအီးအဲ မြည်ပါဦးမယ်။
အခုတော့ပါးစပ်တွေကအီးငုံထားကြသည့်အတိုင်း ဟကိုဟမလာကြတော့ပေ။

“မင်းတို့ကို ငါလစာဘယ်လောက်ပေးသလဲ”

“စရိတ်ငြိမ်း သုံးသိန်းပါ”

“မင်းတို့သုံးသိန်းနဲ့တန်အောင် အလုပ်လုပ်ကြရဲ့လား၊ အဲ့ဒီသုံးသိန်းကို မင်းတို့မရချင်တော့ ဘူးထင်တယ်”

စိမ်းမမက ထိုသို့ခပ်တည်တည်ပြောတော့
ရပ်နေသောရောင်စုံမမသုံးယောက်ခမျာ မျက်လုံးလေး
ကလည်ကလည်နှင့်ရှူးချင်ယောင်ဆောင်နေကြသေးသည်။

“မင်းတို့ရုပ် မင်းတို့ရည်နဲ့ မင်းတို့အဆင့်ကို
ညကြေးနှစ်သောင်းဆိုရင်တောင် ကာစတန်မာ က ဈေးဆစ်ဦး၊
တစ်ညကိုနှစ်သောင်း၊ ဆယ်ညကို နှစ်သိန်း၊ တစ်လခြောက်သိန်း၊ ဒါတောင်
အရှာအဖွေကောင်းဦးမှ၊ ဈေးဦးမပေါက်တဲ့နေ့ဆို ရေသောက်သေရုံပေါ့။ ကဲ
ရွေးချယ်မလဲ။ ဒီအလုပ်အပြင် အခြားလုပ်တတ်တာရှိသေးရင် ဒီအိမ်က
အချိန်မရွေးထွက်သွားလို့ ရတယ်”

စိမ်းမမ ထိုသို့ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောတော့ ရပ်နေသော ထိုသုံးယောက်မှာ
ချက်ချင်းဆိုသလို နူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပါတော့သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ မာမီလေးရယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်လေး ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။
တေးလင်္ကာက အသစ်ဆိုတော့ သတိမထားမိလိုက်တာပါ။ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။
ဒီအမှားတွေကို ပြင်ဆင်ပျံ့မယ်”

“တစ်လသုံးသိန်းက ငါမင်းတို့ကို အလှူပေးနေတာမဟုတ်ဘူး။
သုံးသိန်းနဲ့တန်အောင်တော့ အလုပ်လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ မင်းတို့ကို ငါက ထမင်းချက်၊
အဝတ်လျှော်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးတွေ ခိုင်းလို့လား”

“မခိုင်းပါဘူး”

“မင်းတို့အလုပ်ကဘာလဲ”

“မော်ဒယ်လ်တွေနဲ့ မင်းသမီးတွေ ဘာလုပ်နေကြတယ်၊
ကောင်ချောလေးတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်ပေါ်လာပြန်ပြီ၊ ဒါတွေပါ”

“အခု မင်းတို့ဘာလုပ်နေကြသလဲ”

ထိုသို့မေးခွန်းများ တရစပ်ပစ်သွင်းလိုက်သည်တွင် သုံးယောက်မှာ
ကြမ်းပြင်တွင် ရွှေပျောက်ရှာနေသူပမာ အလှအယက် ခေါင်းငုံ့သွားကြပြန်သည်။

စိမ်းမမ ဒေါသထွက်လာပါပြီ၊ ထို့ကြောင့်ပင်
ဆံပင်တိုတိုနှင့်ကေသို့ကိုကြည့်ကာ...

“ဟို အခြောက်မ ကေသီ၊ ခုချက်ချင်းသွားပါ။ တေးလင်္ကာကို
သိန်းနှစ်ရာနဲ့ ကားတစ်စီးလို့ ဈေးသွားခေါ်။ တေးလင်္ကာပါမလာခဲ့ရင် မင်းပါ
မပြန်ခဲ့နဲ့”

“ဟုတ်”

ဟုတ်တစ်လုံးဆောင်ပြီး ကေသီမှ လွတ်ရာကျွတ်ရာသို့
ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

တန်းစီပြီးရပ်ထားသော ကားကောင်းကားသန့်များထဲမှ
ဘီအမ်ဒဗလျူအနက်ရောင်ကို ရွေးချယ်ပြီး ကားတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။
ကားစက်ကိုနှိုးပြီး မှန်ချကာ အဲကွန်းဖွင့်သည်။ လေပူတွေထွက်သွားပြီဆိုမှ
မှန်ချပ်များကို ပြန်ပိတ်ကာ မောင်းထွက်လိုက်သည်။

ဖုန်းကိုခွက်ထဲထည့်ပြီး ဘလူးတုသ်ဖွင့်ကာ နံပါတ်များကိုနှိပ်သည်။

“ဟဲလို”

“ဟဲ့! အစစ်မ၊ ညည်းဆီမှာ တေးလင်္ကာရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ရှိလား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ကေသီရယ်”

“မရှည်စမ်းပါနဲ့အေ”

“တေးလင်္ကာ သွားမလုပ်နဲ့နော်၊ သူ့ပစ္စည်းကို သိပ်နှမြောတာ ဆတ်ဆတ်ထိမခံဟဲ့”

“အမယ်လေး...လေးနော်၊ မော်ဒယ်လ်လုပ်ပြီဆိုရင် အဆောင်အယောင်တွေနဲ့ ငွေလိုတယ် ဟဲ့။ နာမည်ကြီးချင်ရင် ငွေလမ်းခင်းရတယ်။ ငွေဆိုတာ သည်းခြေကြိုက်ပါအေ။ သရုပ်ပြထက် ရှေ့ဆက်တိုးဦးမယ်ဆိုရင် ကျိန်းသေပေါက် ဘဝတော့ ပျက်မှပဲ။ ပျက်မှာအတူတူ ငွေသိမ်းပြီး အပျက်ခံလိုက်တာက မြိုးမြိုးမျက်မျက်ရှိသေး။ ကျုပ်တို့က တေးလင်္ကာရဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီရပြီး သားပါနော်။ နယ်က လာတာ၊ အမေက ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါသည်။ ဝါသနာပါလွန်းလို့ ရောက်လာတာ။ လောလောဆယ် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့စုပြီး တိုက်ခန်းငှားနေတယ်ကအစ၊ ဗီဒီယိုကားတွေထဲ အရံသရုပ်ဆောင်ပါခွင့်ရဖို့နေရာတောင် သဲကြီးမဲကြီးလိုက်နေတယ်ကအဆုံး၊ အမယ်လေး! သူလိုက်နေတဲ့ ထုတ်လုပ်ရေးတောင် ကျုပ်ရွတ်ပြရဦးမလား”

“ရပါတယ် ကေသီရယ်၊ ယုံပါပြီ”

“ကဲ! ဒါဆိုပြော၊ တေးလင်္ကာ ခုဘယ်မှာရှိသလဲ”

“(...)မှာ၊ ဖုန်းနံပါတ်တော့ မက်ဆေ့ချ် ပို့ပေးမယ်။ ဪ...ဒါနဲ့ စိမ်းမမရဲ့ခွင်လား”

“ခွင်ကြီး တော်ရေ၊ မာမီလေးက တေးလင်္ကာကို မျက်စိကျနေတာကြာပြီ”

“ဟုတ်ပေါ့၊ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ မျက်နှာက ဆွိဖြစ်တယ်”

“ကဲကဲ...ဒါပဲ၊ ကျုပ်အလုပ်လုပ်ရဦးမယ်။ ညည်းနဲ့ အာလူးမပေးနိုင်ဘူး”

စကားကို တုံးတိတ်ကော ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်၏။ အရေးထဲ
မီးပွိုင့်ကလည်း စိမ်းကိုမစိမ်းနိုင်ပါ။ ဒီမီးပွိုင့်မှာ သုံးကြိမ်ဆက်တိုက်
ပွိုင့်မိနေပါသော်လည်း ဒီပွိုင့်မှကားလေးက မလွတ်မြောက် နိုင်သေးချေ။

“ဟွန်း! ကားလမ်းကလည်း၊ ဒီအထဲမှာသာ
အရေးပေါ်လူနာပါနေရင်တော့ လူနာက ကားထဲတင်ပဲ သေနေလောက်ပြီ”

စိတ်မရှည်နိုင်စွာ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် လုပ်မိပြန်သည်။
ကေသီကားထဲ အဲကွန်းလွတ် ထား၍ တော်သေးသည်။ ရာသီဥတုက ပူ၊ လူတွေက
ကျပ်ညပ်နေမည့်လိုင်းကားပေါ်မှသက်ရှိ လူသားများအတွက်တော့ ဒီပွိုင့်ကြောင့်
တွေးပင်မတွေးရဲပါချေ။ အတွေးနဲ့တင် ပူလောင်လွန်း နေ၏။

“ကလောင်...ကလောင်”

မစိမ်းနိုင်သည့်မီးပွိုင့်ကိုကြည့်နေရင်းမှာပင် မက်ဆေ့ချ်က ဝင်လာ၍
ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ တေးလင်္ကာ၏ ဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်ပုံရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်
ခလုတ်စိမ်းကိုနှိပ်လိုက်၏။ တူဆိုသော အသံရှည်ကြီးနှင့်အတူ တစ်ဖက်သို့
ဖုန်းဝင်သွားသည်။

“ဟဲလို”

ကြည်လင်ချိုမြသော အသံတစ်ခုက ဆွဲဆောင်မှုရှိရှိ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“တေးလင်္ကာလားနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တို့လေ...ကေသီပါ”

တေးလင်္ကာက ဖုန်းကိုကိုင်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ အတွေးထဲ၌
ကျောက်မျက်ရတနာ ပြပွဲတစ်ခုက လှစ်ခနဲဝင်ရောက်လာသည်။ ပြီးနောက်
ဖက်ရှင်လောက၌ အင်မတန် သတင်းကြီး သော စိမ်းမမ၏ မျက်နှာလှလှတစ်ခု၊

ပြီးနောက် စိမ်းမမ၏ နောက်ကွယ်မှ သူမကိုပြုံးစိစိကြည့်ခဲ့ဖူး သော
ကေသီဆိုသည့်အခြောက်မ။

“ဪ... အင်း၊မာမိကေသီ ပြောလေ”

“အခု ညည်းလေး ဘယ်မှာ ရှိနေသလဲ၊ ကျုပ်ညည်းလေးနဲ့တွေ့ချင်လို့”

ဘာကိစ္စလဲ၊ ဘာလဲဟု ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးသားကိုအချက်ပေးမိသည်။

သို့သော် စိမ်းမမလိုနာမည်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်ထံမှ တမန်တော်မို့ သူမအတွက်
အကျိုးမယုတ်နိုင်မှန်း ကြုံသိနေသည်။

“.....စတုဒီယိုမှာပါ၊ ကြော်ငြာအတွက် ဝေါရှိလ်ရိုက်နေတယ်”

“အိုကေလေ၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း တို့ ရောက်လာမယ်”

ဖုန်းလိုင်းက တတူတူပြတ်တောက်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ လင်္ကာ”

သူငယ်ချင်းဆိုလည်း မမှား၊ စီနီယာဆိုလည်း မှန်နေပြန်သည့် ယမုံက
မေးလာသည်။

“ကေသီတဲ့၊စိမ်းမမရဲ့လူပါ”

“စိမ်းမမနဲ့နင်က ဘယ်အချိန်က သိကြတာလဲ”

“မကြာသေးပါဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လက

ကျောက်မျက်ရတနာပြပွဲတစ်ခုမှာပါ။ အဲဒီ တုန်းက ဝတ်စုံတွေ
စပွန်ဆာပေးသွားတာလေ။ စိမ်းမမရဲ့ဝတ်စုံတွေက ဈေးကြီးလွန်းလို့
စပွန်ဆာပေးတဲ့ အချိန်ပဲ ကိုယ်မှာ ကပ်နိုင်တယ်”

“စိမ်းမမက အလိုင်းကြီးနော်၊ ရှင်တော့ ပွတာပဲ။

သူမျက်စိကျသွားတဲ့မော်ဒယ်လ်တော့ ထောတော့တာပဲ”

တေးအလင်္ကာ နားမလည်ပါ။ ယမုံဘာတွေပြောနေမှန်းမသိပါ။

“ဟေ့!ဘာ လို့ယမုံကို ကြောင်ကြည့်နေတာလဲ”

ယမုံပြောတာကို နားမလည်လို့ပါ”

“စိမ်းမမက ရှင့်ဆီ သူ့လူလွှတ်တာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိရမယ်။

စိမ်းမမလိုမိန်းမမျိုးက အချိန်ကို အပိုအကုန်မခံဘူး။စကားကို
အကျိုးမရှိဘဲပြောဘူး”

“ဘာကိစ္စဖြစ်နိုင်သလဲ၊ သူ့ဝတ်စုံတွေအတွက် မော်ဒယ်ငှားဖို့များလား။”

“အဲဒီလောက် ရိုးရှင်းတဲ့ကိစ္စဆို သူ့ရဲ့လက်ဆွဲတော်ကြီးကေသီကို
ကိုယ်တိုင်မလွှတ်ဘူး။ နာမည်ကြီးမော်ဒယ်လ်တွေနဲ့မင်းသမီးကြီးတွေ
သူ့နားမှာဝိုင်းလို့ ဖုန်းနဲ့တစ်ချက်လှမ်းတောက်ရုံပဲ”

“ဒါဆို ဘာကိစ္စလဲ”

“ယမုံအထင် မမှားဘူးဆိုရင်တော့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စထင်တာပဲ”

“ရောင်းအဝယ်... ဟုတ်လား။”

စိမ်းမမက မြန်မာပြည်ရဲ့ တော့ပိတင်းတွေသာမကဘူး၊

နိုင်ငံခြားဈေးကွက်ကိုပါ ကိုင်ထားတာ။ အဲဒါက သူ့ရဲ့အဓိကလုပ်ငန်းပဲလေ။
ဖက်ရှင်ပြခန်းဆိုတာက အပြသက်သက်ပဲ။ ဈေးဆိုတာမျိုးက ဂုဏ်ရည်အချင်းနဲ့
အများကြီးဆိုင်တယ်။ ရှင်က ခုတစ်လော ဒီလောကထဲမှာ
နာမည်ရှိလာတဲ့သူဆိုတော့ ရှင်ဈေးရလိမ့်မယ်။ ကဲ...ဒီလောက်ပြောရင်တော့
ရှင်သဘောပေါက် လောက်ပါပြီ”

“လင်္ကာ လက်ခံဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘုရားရေ! ဒါကရတောင်ရဲခဲနော်”

“ဟင့်အင်း!ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘယ်တော့မှ အလဲအထပ်မလုပ်ဘူး”

“ဝင်လာတဲ့လူမှန်သမျှ အစောပိုင်းကတော့ ဒီလိုပြောကြတာချည်းပါပဲ။ နောက်တော့လည်း ငွေရေး ကြေးရေး အောင်မြင်မှုတွေကြားထဲ သိက္ခာဆိုတာ ရေစုန်မျောရတော့တာပဲ”

“ရေစုန်မမျောဘဲ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း အောင်မြင်မှုတွေ အများကြီးပါယမုံရယ်”

“ဒါက သူတို့တွေရဲ့ ဘက်ကရောင်းရှိသေးတယ်။ ကဲ! ပြော ၊ ရှင်တို့ယမုံတို့မှာ ဘာဘက်ကရောင်းရှိလို့လဲ။ ကုတ်ကပ်တက်ဖို့ဆိုမလွဲမသွေ စပွန်ဆာ ရှာ ရတော့တာပဲ မဟုတ်လား။ မမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့ လင်္ကာရယ်။ စပွန်ဆာဆိုတဲ့ တံဆိပ်ကြီးနဲ့ မလူးသာမလွန်သာ ရုန်းကန်နေရမှာထက်စာရင် တစ်ပွဲတစ်လမ်း ကျိတ်ပုန်းခုတ်လိုက်တာကမှ လူမသိသူမသိ မျိုးမျိုမျက်မျက် ရပါဦးမယ်။ ပြီးတော့ ရှင်ကအသစ်ပဲ၊ ကြိုက်ဈေး တောင်းလို့ရတယ်။ စိမ်းမမလိုလူမျိုးက ရှင့်ကိုလိုက်လျောမှာပါ။ ပြီးတော့ ကံကောင်းရင် ရှင်ခွင်ကောင်းကောင်း တွေ့နိုင်တယ်။ ရှင့်အမေရော ရှင့်ဘဝရော ချက်ချင်း နတ်ရေကန်ထဲပစ်ချလိုက်သလို ပြောင်သွားနိုင်တယ်။ ကဲ...ရှင်စဉ်းစား၊ ယမုံက ယမုံလို နောင်တရမှာစိုးလို့ပြောနေတာ။ ယမုံတုန်းကလည်း အဲဒီ လိုပဲ ဈေးဦးပေါက်ကောင်းကောင်းကို နှစ်ပဲခြောက်ပြားတန်သိက္ခာလေးနဲ့ ငြင်းလွှတ်တော့ မြွေပါလည်းဆုံး သားလည်းဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရတာ ။ ဟိုးမှာ ယမုံကိုခေါ်နေပြီ။ သွားမယ်နော်”

ယမုံက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွက်လက်စွာဆိုပြီး ထွက်သွားကာ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံသွားနေ သော်လည်း တေးလင်္ကာမှာ လေးတွဲထိုင်းမှိုင်းစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဘဝကြီးကို ဝမ်းနည်းတာလည်း ပါသည်။ ဘဝကိုစိန်ခေါ်လာတဲ့ အဲဒီစမ်းသပ်မှုကြီးအပေါ် ဒေါသဖြစ်မိတာလည်းပါသည်။

သူမက ဘဝကို ရိုးရိုးသားသားနေချင်သူလေ။ သန့်သန့်စင်စင်ပဲ
နေချင်ခဲ့သူပါ။ ဒီအလုပ်ကို ဝါသနာပါလွန်းလို့သာရွေးချယ်ခဲ့ပေမယ့် အဲဒီ လောက်ထိ
ဘဝကိုထိုးကျွေးပြီး မမိုက်ချင်ပါ။ သူမလည်း လူထဲကလူပဲမို့ အောင်မြင်မှုကိုတော့
ခုံမင်သည်။ ငွေကိုလည်း နှစ်သက်သည်။ သို့သော် ဘဝကိုတော့ တန်ဖိုးထားသည်။
မိမိဘဝကိုမိမိတောင် တန်ဖိုးမထားရင် ဘယ်သူက တန်ဖိုးထားလာတော့မလဲဆိုတဲ့
ခံယူချက်မျိုး သူမထံတွင် တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့်ရှိနေသည်။ ထိုသို့
ယုံကြည်မှုမျိုးရှိနေသည့်သူမက စော်ကားရက်လေခြင်းဆိုသည့်
ယူကြိုးမရဖြစ်မှုကိုလည်း ဝမ်းနည်း ပက်လက်ခံစားနေရသည်။

“ဟိတ်!”

ခေါ်သံကြောင့် သူမလှည့်ကြည့်သည်။ ဆံပင်နီကြောင်ကြားနှင့်
နှုတ်ခမ်းကို အဖြူရောင်ဆိုး ထားသော ခပ်ပိန်ပိန်မိန်းမ အပြင်အဆင်နှင့်
ယောက်ျားတစ်ယောက်။

“တို့ မကြာပါဘူးနော်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သူမရှေ့ရှိခုံပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။
တေးလင်္ကာရင်ထဲက တလုပ်လုပ် တုန်ယင်နေသည်။ လူမှုဝန်းကျင်သာ
ရှိမနေဘူးဆိုလျှင် ဆံပင်ကို အုံလုံးကျွတ်သွား သည်အထိ ဆောင့်ဆွဲပစ်ချင်နေသည်။

“ငွေတွေအပုံလိုက်ရတဲ့အခွင့်အရေးမျိုး ပေးမလို့ရောက်လာတာ”

ဒေါသတို့ကို ကျိတ်မှိတ်မြိုသိပ်လိုက်ရသည်။ တစ်ဖက်က
ဘာကိစ္စပြောမှာလဲဆိုတာ မသိသေးပါဘဲ ကိုယ့်ရဲ့တစ်ဖက်သတ်ထင်မြင်ယူဆချက်နဲ့
ထင်တိုင်းကျဲပစ်လို့မှမရတာ ။ အဲဒီ လို ထင်ရာစွတ်ရန်တွေ့လိုက်လို့လည်း
မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူမလုပ်နေတဲ့အလုပ်က ကိုယ်ဟန်ပြမော်ဒယ်လ် လေ။
ဒီလိုကိစ္စတွေကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ရမှာပေါ့။

ပြီးတော့ ကေသီလာခြင်းက ရိုးရိုးသားသားလည်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ယမုံရဲ့ဖြတ်သန်းမှုနဲ့ တေးလင်္ကာရဲ့ဖြတ်သန်းမှုက ဘယ်လိုလုပ်
တစ်ထပ်တည်းကျနိုင်မှာလဲ။

“ဘာအခွင့်အရေးမျိုးလဲ ကေသီရယ်”

သရုပ်ဆောင်လုပ်မယ့်လူမို့ ဒီလိုဟန်လုပ်ပြီးက သူမအတွက်
မခဲယဉ်းပါချေ။ ဒီလောကထဲ ဝင်ရောက်လစဉ်က
လက်ဦးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်ဦးကြာလူး၏ ဩဝါဒကို ကြားယောင်မိ သည်။

“အနုပညာသမားဆိုတာ ဆန္ဒကိုထိန်းချုပ်တတ်ရမယ်။ အပြင်မှာ
ဘာကိစ္စပဲဖြစ်လာဖြစ်လာ၊ ကင်မရာရှေ့ရောက်ပြီး။ဒါရိုက်တာက အက်ရှင်ဆိုပြီး
လှမ်းအော်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက်ကိုယ်က ကိုယ် မဟုတ်ရတော့ဘူး
သမီးတေးလင်္ကာ။ သမီးက တေးလင်္ကာမဟုတ်တော့ဘူး။ အက်တာဖြစ် သွားပြီ။
ဇာတ်ကောင်ရဲ့ ကာရိုက်တာအတိုင်း ပြုမူကျင့်ကြံရတော့မယ်။ အဲဒီ အတွက် အဲဒီ
လိုကျင့်ကြံနိုင်အောင် ဆရာတို့က သမီးတို့ကို အခုလိုသင်တန်းပေးနေရတာ ပါ။ ကဲ!
ပြော၊ သမီးက မင်းသမီးဖြစ်ချင်တာလား၊ သရုပ်ဆောင်ဖြစ်ချင်တာလား”

ထိုစဉ်က ထိုးမေးခွန်းကို သူမဒပ်ခနဲမဖြေနိုင်ခဲ့ပါချေ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့
ထိုအဖြေကို သူမကိုယ်၌ က မသိခဲ့လို့ပါ။ ထိုမေးခွန်းမျိုးကိုလည်း မိမိကိုယ်မိမိ
ဘယ်သောအခါမှ မေးမကြည့် ဖူးခဲ့ပါ။ သူမထံ စိတ်တစ်ခုတည်းရှိပါ၏ ။ သူမက
သက်မွန်မြင့်တို့လိုအောင်မြင်ချင်သည်။ ကင်မရာ ရှေ့မှာ
ပြေးလွှားသရုပ်ဆောင်ချင်သည်။ အကောင်းဆုံးအိုက်တင်တွေနဲ့ ပရိသတ်တွေကို
ငိုအောင် လုပ်ချင်သည်။ ရယ်အောင်လည်း လုပ်ချင်သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက
အချစ်မခံခဲ့ရသည့် သူမက များပြားလှစွာသော လူထုပရိသတ်ကြီး၏ အချစ်ကို
ခံယူချင်သည်။

“ညည်း အခု ဘယ်မှာနေသလဲ”

“မြေနီကုန်းမှာပါ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့စုပြီးနေတယ်”

“သူငယ်ချင်းတွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

ဒီအခြောက်မ စပ်စုလိုက်တာဟု ရင်ထဲအချဉ်ပေါက်မိသော်လည်း
အပြုံးမပျက်ပင်။

“ကေသီ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့တွေက ဝန်ထမ်းတွေလေ”

“အဆင်ပြေရဲ့လား၊ လူများရင် ခြေရာရှုပ်တယ်။ တို့နုပညာအလုပ်ဆိုတာ
အနေသန့်မှ ဖြစ်တာ။ သရုပ်ဆောင်က ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်။
အချိန်ပြည့်အိုက်တင်ကျင့်နေရ တာ။ ခွေတွေ ကြည့်နေရတာ ။ ညည်းဝင်ငွေနဲ့အေ...
အခန်းကျဉ်းလေး ငှားနေပါလား။”

“ကေသီရယ်၊ ပြောတတ်လိုက်တာ။ အခန်းကျဉ်းငှားနေဖို့က ပါးစပ်နဲ့ပဲ
ငှားလို့မရဘူးလေ”

“အငှားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့အေ၊ အပိုင်မယူချင်ဘူးလား။”

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လိုချင်စိတ်ဖြစ်လာသည်။ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ
မသေချာသော်လည်း သူမကြားဖူးတာတော့ ပင်တိုင်မော်ဒယ်လ်ဖြစ်ရင် ကုမ္ပဏီက
အရာအားလုံးကို စပွန်ဆာပေးသည် ဆိုပဲ။ သူမဝမ်းသာသွားသည်။ စိမ်းမမ၏
ပင်တိုင်မော်ဒယ်လ်ဖြစ်တော့၏ ။ တိုက်ခန်းနှင့်ကား ပေးတော့မှာလား။

ကိုယ်ပိုင်ကားမဆိုထားနှင့်၊ တက္ကစီစီးဖို့ပင် ချင့်ချိန်နေရသောသူမက
ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ လိုကိုယ်ပိုင်အိမ်၊ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့်
အထက်တန်းကျကျနေချင်လှသည်။ အိပ်ရာထဲသာ
တချောင်ချောင်လှဲနေရသောအမေ့ကိုလည်း လေကောင်းလေသန့် ရှူစေပြီး
ဈေးကြီးသည့် စားသောက်ဆိုင်တွင် အထက်တန်းကျကျ စားသောက်စေချင်သည်။

“ကားတစ်စီးနဲ့ ငွေသိန်းနှစ်ရာကျော်ပိုင်မယ့် အခွင့်အရေးပေးဖို့လာတာ”

ဘုရား...ဘုရား...တကယ်ကြီးပါပဲလား။ သူတို့က ဒီလောက်ကြီးပေးရင်

ငါက သူတို့ကို ဘာတွေလုပ်ပေးရမှာလဲ။

အချိန်ဘယ်လောက်ကြာကြာလုပ်ပေးရမလဲ။ စာချုပ်နဲ့များ သူမရဲ့ တစ်ဘဝလုံးကို ချုပ်ကိုင်ထားတော့မှာလား။

“အံ့ဩသွားသလား၊ မအံ့ဩပါနဲ့၊ ဒါက ပါးပါးလေးပါ”

“လင်္ကာက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ။ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာတဲ့အထိလဲ”

“ခဏပဲ၊ ဆယ်နာရီတောင် လုပ်မပေးရဘူး”

“ရှင်!”

သူမနား သူမ မယုံနိုင်ပါ။ ထိုသို့မယုံနိုင်ခြင်းနှင့်အတူ သံသယတွေက ဆင့်ပွားမြင့်မား လာသည်။

“ငါးနာရီလောက်ပေါ့”

စကားလုံးများက တဖြည်းဖြည်း ရုပ်လုံးကြွ ပေါ်လွင်လာသည်။ ဒီလောက် ငွေတွေအော တိုက်အောင် ပံ့ပေးထားပြီးမှ အလုပ်ချိန်က ငါးနာရီဆိုကတည်းက သူမတွေ့ကြည့်လို့ နေရပြီ။

“လင်္ကာ...လက်မခံနိုင်ဘူး ကေသီ”

“သေချာစဉ်းစားနော်၊ ဒါက အခန့်မသင့်ရင် စပွန်ဆာ ကောင်းတောင် ဖြစ်နိုင်သေးတာ။ ညည်းတို့လို ဘက်ဂရောင်းမရှိဘဲ ဖြစ်မြောက်ဖို့ဆိုတာ စပွန်ဆာကောင်းမှ။ ဘာဖြစ်လဲအေ၊ အသားပဲ့ပါသွားတာမှမဟုတ်တာ။ ကေသီတို့က ငွေပုံပေါ်သာ ထိုင်ရမယ်ဆို ဘာမဆိုလုပ်တယ်”

ထိုစကားလုံးများကို ကေသီက ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး

သုံးနှုန်းလိုက်သည်ဆိုသော်လည်း သူမနှလုံးသားထဲ

အပ်ဖျားနဲ့ခပ်ဆတ်ဆတ်ထိုးသလို နာကျင်သွားသည်။ ၎င်းကို ဒီအစားထဲ

သွင်းရက်လေခြင်းဆိုပြီး ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရ၏ ။ မျက်စိရှေ့မှ ထိုအခြောက်မကို

နှစ်ပြားမတန်အောင် ပြောပစ်ချင်လှသည်။ နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာမှာလည်း
တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည်။ နင့်အစ်မ နင့်ညီမတွေကိုဆို
နင်ဒီလိုလုပ်ခိုင်းရက်သလားဟု ပြောပစ်ချင်သော်လည်း ထိုသို့ပြောရန်မသင့်မှန်း
သိနေသည်။

ထိုသို့သိနေသည့်အသိစိတ်ကိုလည်း မုန်းမိသည်။ ရင်ထဲက တန့်န့်နှင့်
အခံရခက်လှ သော်လည်း ဘဝခရီးလမ်းကို ခုမှ စတင်လျှောက်လှမ်းတဲ့သူမက
ထိုအခြောက်မနဲ့ဖက်ပြိုင်၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။ တစ်ခုခုကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောပစ်ချင်၍
စကားလုံးတစ်ခုကို ပြေးပြေးလွှားလွှား ရှာဖွေနေမိပါသော်လည်း
များပြားကြွယ်ဝလှတဲ့ မြန်မာစကားလုံးများက နှုတ်ခမ်းဖျားတင်
ပျောက်ကွယ်နေသည်။

“စဉ်းစားနော်၊ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့။ ဘဝတွေ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကိုသာ
ဖက်တွယ်ထားမယ်ဆိုရင် နင်ဒီလမ်းကိုမလျှောက်ခဲ့သင့်ဘူး။ နင်က အသစ်မို့
ဒီဈေးနဲ့ရတာ နော်။ လေးငါးဆယ် လောက်နဲ့ နာမည်ကြီးတွေထဲက
အချိန်မရွေးခေါ်လို့ရတယ်”

“ဒါဆို သူတို့တွေကိုသာ သွားခေါ်လိုက်ပါ ကေသီ။ လင်္ကာတော့
စိတ်မဝင်စားဘူး။ ချက်ချင်းနာမည်ကြီးပြီး အချိန်တိုတို သူဌေးဖြစ်မယ့်လမ်းနဲ့
ကြိုးစားရုန်းကန်ပြီးမှ ခက်ခက်ခဲခဲ အောင်မြင်ရမယ့်လမ်းဆို၊ ဒုတိယလမ်းကိုပဲ
လင်္ကာရွေးမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဓာတ်ဆီမီးလို
ဝုန်းခနဲမတောက်လောင်ချင်ဘူး။ ဖွဲမီးလိုတငွေ့ငွေ့နဲ့ အားကောင်းကောင်း
လောင်မြိုက်ချင်တယ်”

“အမယ်လေး...ရိုးနေပါပြီ၊ အစကတော့ ဒီလိုပဲ လေလုံးထွားကြတာပဲ။
နောက်တော့လည်း သူများဝတ်သလို မဝတ်နိုင်သူများသွားသလို မသွားနိုင်တော့
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဘေးရောက်၊ သိမ်ငယ်သွား။ အဲဒီ အချိန်ကျမှ ရတဲ့ ဈေးနဲ့တဲ့။
မရတော့ဘူးဟေ့! အရှိန်တန့်သွားပြီး။ ဘေးကနေပြီး အလယ်ကို

ပြန်မရောက်နိုင်တော့ဘူး။ တို့ပြောတာမယုံရင် မင်းစောင့်ကြည့်လိုက်။ ကဲ!
တို့သွားမယ်။ မင်းအတွက် သုံးနာရီစဉ်းစားချိန်ရမယ်။ ဒါပဲ”

အထက်စီးနင်းလေသံနှင့်ပြောဆိုကာ ထထွက်ထွက်သွားသော ကေသီ၏
တင်လုံးလုံး မို့မို့ကို အနောက်မှ အားဖြင့် လွှဲကန်ပစ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းထားရသည်။

“နင် ငြင်းလိုက်တာလား လင်္ကာ”

သူမတို့အား တရိပ်တစောင်း အကဲခတ်နေပုံရသော ယမုံက
ချက်ချင်းဆိုသလို သူမနား ရောက်လာသည်။

“နှာသီးတွေ နီနေတာပဲ၊ တော်တော် ဒေါသဖြစ်နေပုံရတယ်”

“မဖြစ်ရှိမလားဟဲ့၊ အခြောက်မက ရာရာစစ ငါ့ကိုများ
ငေါ့ပြောသွားသေးတယ်။ ပြောစရာလား၊ ငါလည်း Miss သုံးဆု ပိုင်ရှင်ပါ”

“မန္တလေးအမြောက်ကြီးပါဟယ်၊ အသံသာရှိပြီး အဆံ မရှိပါဘူး။
ဒီလိုပါပဲဟာ၊ အစကတော့ ဒီလိုပဲ။ နောက်တော့လည်း ရိုးသွားမှာပါ။
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဝေဖန်ရရင် နင်မှားတယ် လင်္ကာ”

“ဘယ်လို”

ကေသီက စိမ်းမမရဲ့ လူမို့ အောင့်အီးသည်းခံလိုက်ရပါသော်လည်း
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်တဲ့ ယမုံကိုတော့ သည်းခံစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါချေ။

“ငါ့ကိုယ်ငါ ငါပိုင်တယ်၊ ငါ့ဘဝနဲ့ငါ့စိတ်ကို ငါ့စိတ်ကြိုက်
သတ်မှတ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ နင်ဝေဖန်ရင်ဖြစ်စေ ချီးကျူးရင် ဖြစ်စေ
ငါ့စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ငါက စေတနာနဲ့ပြောတာ၊ ငါ့စေတနာကို မစော်ကားနဲ့။
နင့်ကိုရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ နင်အောင်မြင်ချင်တယ်မဟုတ်လား။
ကျော်ကြားချင်တယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်မှာလဲ ဘက်ဂရောင်း၊

ရုပ်လှတာလေးတစ်ခုကလွဲရင် ဘာမှမရှိတဲ့ငါတို့လိုလူတွေက ဘဝတော့ ပေးရမှာပဲ။ ဒါကိုမှ နှမြောတယ်ဆို အစောကတည်းက ဒီအလုပ်ကို မရွေးခဲ့သင့်ဘူး။ ကဲ! နင့်ဘာသာနင်ဆုံးဖြတ်၊ အခွင့်အရေးဆိုတာ နှစ်ခါမရဘူး။ ရွှေကိုငြင်းရင် ဧကံမလွဲ ကြေးရမှာပဲ။ ကြေးကိုသာငြင်းရင် လက်ဗလာနဲ့ ခေါင်းငိုက်ပြီး အထုပ်ပိုက်ပြန်ရုံအပြင်မရှိဘူး။ ကံကောင်းတယ်ဆိုတာ တစ်ထောင်မှာ မှ တစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီ တစ်ယောက်ကရော နင်ဖြစ်လို့မိမယ်လို့ ထင်နေသလား”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အဝတ်အိတ်ကိုဆွဲကာ ခပ်ဆတ်ဆတ် ထွက်သွားသော ယမုံ ကျောပြင်ကို သူမ အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ စိုက်ကြည့်နေဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ယမုံကို သူမခင်ပါသည်။ ယမုံက အင်မတန်သဘောထားပြည့်ဝပြီး ကူညီတတ်သူဖြစ်သည်။ ဟဲ့!ဟိုကိုသွား၊ ဟိုကိုမသွားနဲ့၊ အဲဒီ အေဂျင်စီက အဆက်အသွယ် ကောင်းတယ်။ တင်ပေးနိုင်တယ်။ ဟိုလူကိုတော့ မပေါင်းနဲ့၊ ကွက်ကျော်ရိုက်တယ်။ အစရှိသဖြင့် အနုပညာနယ်ပယ်အကြောင်း မသိသေးတဲ့ သူမအား လမ်းညွှန်ပြသပေးခဲ့သူမှာ ယမုံပါ။

ဂျာနယ်မှသတင်းထောက်အချို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီး ဂျာနယ်မျက်နှာဖုံးတွင် သူမပုံလေး များ ပါအောင်ကူညီခဲ့သူမှာ ယမုံပါ။ သူမမှားသွားပြီလား။ ကေသီကိုဖြစ်တဲ့ ဒေါသကို ယမုံအပေါ် ဖြည်ချလိုက်သည်မှာ မှားများသွားပြီလား။ ယမုံစကားများသာ စေတနာအမှန် သာဆိုလျှင် သူမမှားသွားပြီနှင့်တူပါရဲ့။ ယမုံစကားတွေက စေတနာအမှန်တွေပါဟု သူမရင်ထဲ လက်ခံ လိုက်ပြီလား။ သူမဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာကြောင့်တွေဝေနေတာလဲ။

သူမလက်ဖျားလေးများ ထုံကျင်အေးစက်လာသည်။ ရင်ထဲ၌ လည်း တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဝမ်းနည်းအားငယ်လာသည်။